

TI BUD
FOR

FORFATTERE

PRINCIPIA SCRIPTORIAE
AV RICHARD NELSON

KJÆRE PUBLIKUM

BERNHARD RAMSTAD

DET ER IKKE uten en viss spent forventning vi presenterer dere for kveldens forestilling: «Ti bud for forfattere» eller «Principia Scriptoriae», som er stykkets originaltittel.

Før første gang står amerikansk dramatikk på H.T.'s repertoar. Det er imidlertid et stykke som skiller seg klart fra den mer kjente amerikanske dramatradisjon som vi kjenner gjennom Eugene O'Neill, Tennessee Williams, Arthur Miller og Edward Albee. Richard Nelson representerer en ny generasjon amerikanske dramatikere som har valgt et annet dramatisk uttrykk enn det psykologisk velkomponerte treakts-drama.

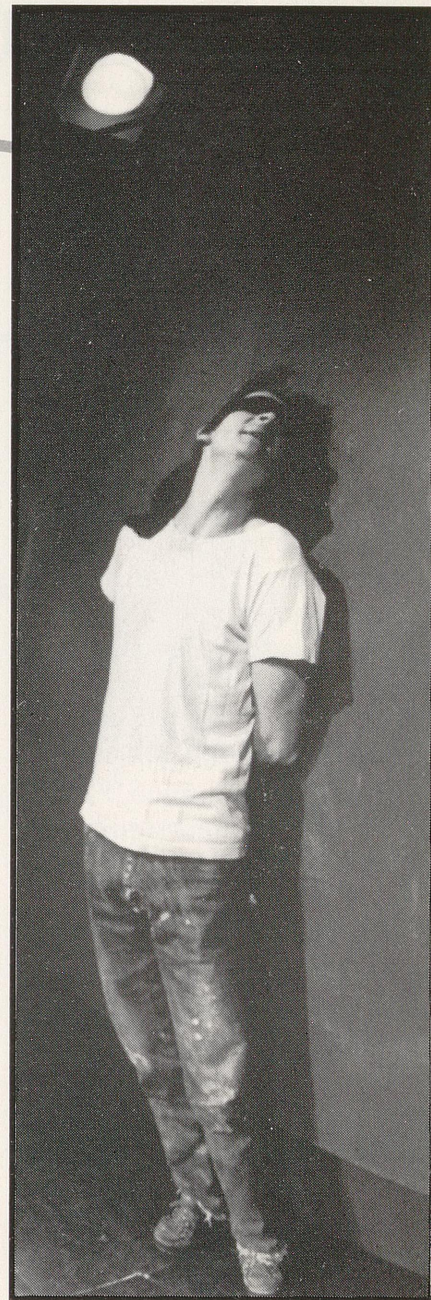
Det er likevel ikke først og fremst det rent formmessige som har fascinert oss, men stykkets tematikk. Det handler riktignok om så mangt. Noen stikkord: vennskap · ungdom-

melig naivitet · hykleriet omkring suksess · politisk hensiktsmessighet. Men framfor alt handler det om forfattere og litteratur og deres forhold til politikk, og i et videre perspektiv om kunstens og kunstnerens ansvar i sosial og politisk forstand.

«I USA, i Vest-Europa, betyr det å være forfatter at man påtar seg et personlig ansvar. I Peru, i Bolivia, i Nicaragua etc., betyr det å være forfatter det stikk motsatte... å påta seg et sosialt ansvar. Å være kunstner, bare kunstner, kan i våre land bli en moralsk forbrytelse, en politisk synd.»

Slik har den peruvianske forfatter Mario Vargas Llosa uttrykt det, og setter dermed fingeren på det som burde oppleves som et dilemma for en kunstner i den vestlige verden. Og dermed er vi rett oppe i den aktuelle norske politiske debatt. Har f.eks ikke H.T. som et offentlig støttet teater et sosialt og politisk

Forfatterne Ernesto Pico (Stig Ryste Adam) og Bill Howell (Nils Johnson) møtes i et land i Latin-Amerika i 1970.

ansvar? Må ikke vi sammen med andre media; ukepresse, dagspresse, radio, fjernsyn osv. være med og ta ansvaret for at det politiske engasjement og nivå i vårt samfunn er skremmende likegyldig?

I Tromsø kommune brukte mindre enn 60% av de stemmeberettigede sin mulighet til å si sin mening ved det siste kommune- og fylkestingsvalget. Nesten halvparten holdt seg altså unna stemmelokalene ved den anledning.

For femten år siden, i 1972, hadde vi en folkeavstemning i dette land om Norges tilknytning til EEC. Det politiske engasjement i den saka bragte alle samfunnsgrupper ut på gata, og ikke minst var det en rik kunstnerisk utfoldelse i tida før og etter denne avstemminga. Kunstnere tok standpunkt. Vi så det i billedkunsten, vi leste det i bøker, vi hørte det i sang og musikk og vi så det på teatret.

– Så kom åttiåra.

Vi opplevde et veritabelt stormløp mot syttiåras politiske kunst, både fra tilskuere og deltagere. Høyrebølgen veltet inn over landet og feide med seg det meste av det som fortsatt kunne oppfattes som politisk, samfunnskritisk kunst. Mediapolitikken endret karakter og kommersialiseringen økte. «Elsk deg selv» var en «litterær» bestselger.

Har vi ikke vært lenge nok i «skyggenes dal»? Burde vi ikke mane til en politisk opprustning blant norske kunstnere og mediafolk? Vi er nødt til å erkjenne at vi er ideologiproducenter. Vi påtar oss ikke noe mindre ansvar om vi spiller tilsynelatende «upolitiske» stykker. Vi kan heller ikke unnskylde oss med at «publikum ikke vil se politisk teater». Hva vet vi egentlig om det? Dessuten har det hittil ikke vært publikumsbesøket som bestemmer bevilgningenes størrelse, teoretisk sett. Derfor kan vi tillate oss å håpe på at

uansett hvor «politiske» vi måtte bli vil vi fortsatt motta offentlig støtte.

Har jeg vært springende, får dere ha meg unnskyldt, men slike tanker virvles opp under arbeidet med «Ti bud for forfattere», en av de mest spennende teatertekster jeg har støtt på i løpet av mine år i teatret. At vi har holdt på med dette stykket parallellt med Fremskrittspartiets definitive inntog i norsk politikk har selvfølgelig også sneket seg inn i denne tankevirvel.

Jeg håper vi med kveldens forestilling kan lykkes i å formidle noe av dette tankegods, og at Richard Nelsons skuespill skaper debatt og ettertanke.

KVELDENS FORFATTER

AV JENS HARALD EILERTSEN

KVELDENS FORFATTER er Richard Nelson. Han er født i Chicago i 1950, og har siden debuten i 1975 etablert seg som en av de nye og «annerledes» dramatikere i U.S.A.

Hans debutstykke «The Killing of Yablonski» blei umiddelbar en stor suksess i U.S.A. og etter dette har han skrevet ialt 10 stykker, hvor «Principia Scriptoriae» er det siste i rekken.

Nelson har lært sitt håndverk gjennom en rekke dramaturgiske og oversetteroppgaver i amerikansk teater. Blant disse oppgaver finnes stykker av så vidt forskjellige forfattere som Moliere, Brecht, Tsjekov, Dario Fo og Beaumarchais.

Richard Nelson sees på i sitt hjemland som en nyskaper, men samtidig svært spennende og teaterkyndig dramatiker. En som kan sitt håndverk. For sin innsats har han da også høstet en rekke priser og utnevnelser. To

«Obie-awards», En «Guggenheim Fellowship», En «Rockefeller Playwriting Grant» og to «National Endowments for the Arts playwriting fellowship».

Til Europa kom Richard Nelson første gang i 1979 med stykket «The Vienna Notes» som blei oppført på The Crucible Theatre i Sheffield. «Principia Scriptoriae» fikk sin Europapremiere med «The Royal Shakespeare Company» på «The Pit» 1. oktober 1986.

I London blei stykket svært godt mottatt. «The Guardian» skrev etter premieren; «En brilliant studie av to unge menn», og den glimrende kritikk i «The Guradian», blei fulgt opp av de andre medier, bl.a kåret til årets stykke i «Time out»

Richard Nelson er en ung forfatter, og han har med dette sitt tiende stykke, markert seg som en av de store dramatikere i samtiden. Han evner å sette den tid vi lever i under diskusjon, samtidig som

Richard Nelson

han på en menneskelig og varm måte tar opp i seg de moralske, ideologiske og politiske vilkår som 80-åra i den vestlige verden fungerer under. På denne måte blir hans dramatik levende og ærlig, og ikke minst svært aktuell.

Med «Ti bud for forfattere» introduseres Richard Nelson for det skandinaviske teaterpublikum.

LATIN-AMERIKA OG KULTUREN

AV JENS HARALD EILERTSEN

EN CHILENSK VISESANGER (Victor Jara) ble sakte men sikkert satt ut av spill i høst-månedene 1973 i Santiago. På fotballplassen i byen ble tusenvis av tilhengere av president Salvador Allende tauet inn av kuppmakerne. Der blei de torturert og pint, og mange «forsvant» etterhvert. Victor Jara var kjent, meget kjent, i sitt hjemland. På fotballstadion i byen satt Jara og sang viser om frihet, om kjærlighet, om livet. Men selv inne på stadion blei dette for sterkt. Først brakk de fingrene hans, men

Victor Jara, chilensk kulturarbeider.

han sang videre uten gitar. Så skar de av ham tunga. Men Victor Jara var stadig blant de fengslede. Til sist drepte de han. Men hans viser levde videre, på fotballstadion og også den dag i dag.

Fra Brasil, Argentina, Uruguay, Peru, Nicaragua, El Salvador, Colombia, Bolivia kan man beskrive lignende historier. Litt annerledes i formen, men likevel. Budskapet er det samme. Den kulturen som utspiller sin rolle blant et folk, er noe makthaverne frykter og tar sine helt spesielle tiltak mot.

Grunnen til at vi idag fokuserer på Latin og Sør Amerika, er selvfølgelig kveldens stykke. Og i dette stykket møter nord-amerikaneren, den latin-amerikanske kulturen og dens moral, politikk og sosiale verden. Hva vet egentlig Bill Howell om Ernesto Picos land. Eller sagt på en annen måte; Hva vet amerikanere i USA om latin-amerikanere og deres

kultur. Vi vet at de er (som oss) glade i Gabriel Garcia Marques, Mario Vargas Llosa, Isabelle Allende, Pablo Neruda og mange av de andre høyt skattede forfattere fra dette kontinent. De elsker (som oss) de eksotiske og vakre skildringer av naturen og mennesker, som lever i et vakkert, vilt og utemmet landskap. Vi besnæres og rives med.

Disse diktere skrev og skriver fra et miljø, som vi ikke kjenner, men likevel «forstår» vi hva det handler om, ordene altså. Men den intellektuelle forståelse, vil aldri kunne skjule at innholdet har andre og dypere meninger utover det intellektuelle innhold. Og under overflaten er det at kulturarbeiderne har sin virkelige «jobb» å gjøre. Og ikke minst har denne tradisjonen stadig blitt utviklet i Latin-Amerika.

Som et eksempel vil jeg ta med et utsnitt fra den chilenske

nobelprisvinner Pablo Nerudas erindringsbok «Jeg bekjenner - Jeg har levet».

«Ti tusen gruvearbeidere var kommet til et politisk møte. Kulfeltet, som i århundreder til stadighet hadde gjæret av sult, hadde fylt torvet med gruvearbeidere. De politiske talere talte utførlig. I den hete ettermiddagslufta hang en lukt av kull og havsalt. Ganske nært lå oseanet, hvor de mørke gruvegangene strekker seg mere enn ti kilometer inn under havoverflaten; her graver disse mennene kull.

Nå stod de og lyttet i den brennende solen. Tribunen var meget høy, og derfra kunne jeg skue ut over dette hav av sorte minearbeiderluer og hoder. Jeg skulle tale som den siste. Da mitt navn og mitt dikt «Ny kjærlighetssang til Stalingrad» ble annonsert, skjedde noe usedvanlig, en seremoni jeg aldri glemmer.

Denne enorme menneskemengde hadde knapt hørt

Pablo Neruda i et tresnitt av Dea Trier Mørk.

mitt navn eller diktets tittel, før de i taushet tok av seg hatten. Tok hatten av, for min poesi, poesien skulle tale etter politikernes entydige språk. Oppe fra den høye tribunen

så jeg hattenes veldige bevegelse. Ti tusen hender, som alle senket seg samtidig, som en ubeskryelig dønning, som en taus brottsjø, som sort havskum av stum ærbødighet.»

10 BUD FOR FORFATTERE

(PRINCIPIA SCRIPTORIAE)

Av Richard Nelson
Oversatt av Sigmund Sæverud
Regi: Bernhard Ramstad
Scenografi: Carsten Andersen
Dramaturg: Sigmund Sæverud

Medvirkende:

Ernesto Pico:	Stig Ryste Amdam
Bill Howell:	Nils Johnson
Mann i fengslet:	Svenn Bernhard Syrin
Julio Montero:	Bernhard Ramstad
Alberto Fava:	Helge Winther Larsen
Norton Quinn:	Hallbjørn Rønning
Hans Einhorn:	Sigmund Sæverud
Soldaten:	Svenn Bernhard Syrin

*kulturminister
Forfattere og
delegater fra
Forfatternes
Menneskeretts-
komite:*

1. akt: 1970 – Et land i Latin-Amerika
2. akt: 15 år senere – samme sted

Urpremierer på «Principia Scriptoriae» fant
sted på Manhattan Theatre Club i New York
25. mars 1986.

Stykket får sin nordiske premiere i H.T.'s opp-
setting på Lillescenen, Kulturhuset, Tromsø
8. oktober 1987.

Forestillingen varer 2 t. 15. min inkl. pause.

Teknisk produksjon:

Inspisient: Arne Skog
Rekvisittmaker: Helgunn Oskarson
Rekvisitør: Jon Andreassen
Lys: Reidun Gaaseide
Lydkontentum: Arne Skog
Smed: Stein Roald Eilassen
Snekker: Susanne Krog
Sminke og hår: Anne Britt Henden
Systue: Hilde Skancke Pedersen og
Liv Henriksen
Skredder: Abdellah Chabab
Sufflør: Anne Britt Henden
Scenearbeider: Lars Henrik Myklebust

Spansk språkkonsulent: Sergio Haro
Foto fra prøvene: Ola Røe
Plakat og programforside: typisk
Forlag: Nordiska Teaterförlaget/
Edition Wilhelm Hansen
Programredaktør: Jens Harald Eilertsen
Ansvarlig utgiver: Bernhard Ramstad

«PADILLO-AFFÆREN»

AV JENS HARALD EILERTSEN

I 1968 VANT den cubanske poeten Heberto Padillo Den Cubanske Forfatteres og Kunstneres Forenings (UNEAC) pris for beste bok, UTENFOR SPILLET. Under offentligjøringen av prisen ble Padillo kritisert av den samme forening og i mars 1971 ble han fengslet i tre uker. Den 27. april samme år tok Padillo kraftig offentlig selvkritikk for sine holdninger og sin «litterære forfengelighet og politiske narraktighet» som han selv uttrykker det.

Men før fengslingen og Padillos selvkritikk hadde det rast en intellektuell debatt over hele den vestlige verden, på bakgrunn av den kritikk som forfatteren Padillo ble utsatt for av UNEAC. Forholdet mellom forfatterens «plikt og rett» til å øve kritikk samt hans «kunstneriske frihet», og et lands samfunnsmessige og politiske krav til sine innbyg-

gere, var debattens hovedtema.

UNEAC hadde i forbindelse med konkurransen, oppnevnt en internajsonal jury til å stå for vurderingen av verkene. I sin innstilling sa de bl.a.; *«Dette verk skiller seg ut ved sine formelle kvaliteter og åpenbarer en poet med fullt herredømme over sine uttrykksmiddel Padillos styrke, og det som gir denne boken revolusjonær mening, er nettopp at forfatteren ikke er apologetisk, men kritisk, polemisk og inderlig knyttet til ideen om Revolusjonen som den eneste mulige løsning på de problemer som tynger ham, nemlig de problemer vi alle blir stilt ovenfor, i den epoke vi lever i».*

I UNEACs kritikk av tildelingen sies det i innledningen; *«Vi vil ikke gi avkall på den rett og plikt vi har til å våke over at de prinsipper Revolusjonen er bygget på, blir opprettholdt».*

Sentralt i den lange erklæringen står tolkningen av Padillos dikt, og en polemikk mot innholdet i disse. Til slutt kommer en konklusjon som lyder;

«Styret i UNEAC protesterer mot det ideologiske innhold i denne bok. Det er mulig en slik avgjørelse vil tolkes som et tegn på innstramning av våre erklærte og skjulte fiender og av våre dårlig informerte venner. Vi mener tvert om at den vil være det beste for revolusjonen: det er et tegn på at Revolusjonen vinner dybde og styrke når man offentligjør den ideologiske strid».

Dette utløste raskt en stor ideologisk diskusjon nesten over hele verden. I de Latin-amerikanske land, fikk UNEAC stort sett støtte for sitt syn om å offentligjøre kritikken av Padillo, samtidig med pristildelingen. Mens i de vestlige land fikk «Padillo-affæren» en annen behandling. I den første fase var diskusjo-

nen preget av forholdet mellom samfunn og individ. Også i Norge fikk man en lengre ideologisk debatt hvor en rekke forfattere uttalte seg om «affæren». Knut Johansen kunne oppsummere at han støttet UNEACs kritikk fordi den var berettiget utfra den politiske situasjonen landet befant seg i. Mens Kjell Askildsen drøftet friheten;

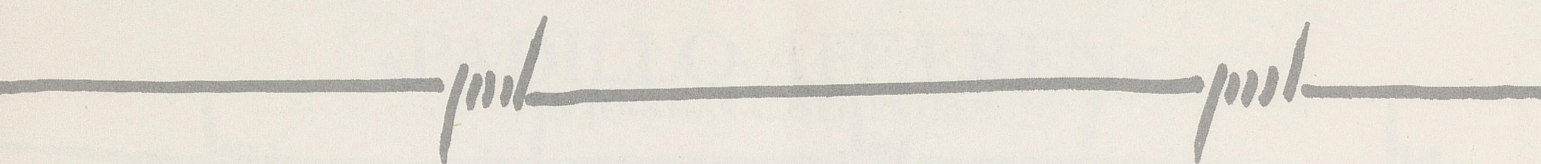
«Grunnlaget for frihet må være frihet til likhet. Når frihetsutfoldelse kommer i konflikt med denne fundamentale frihet, er de i beste fall betingede goder, i de fleste tilfeller er de skinnfriheter, privilegier for de privilegerte Jeg er hverken for eller mot ytringsfrihet. I de tilfeller den kommer i konflikt med frihet til likhet er jeg mot den.» sa Askildsen i en slags konklusjon.

Dokumentasjon av tortur; Bill Howell (Nils Johnson) provoserer de tre forfatterne (fra venstre) Norton Quinn (Hallbjørn Rønning), Alberto Fava (Helge Winther-Larsen) og Hans Einhorn (Sigmund Severud)

I Cuba økte samtidig kritikken mot Padillo. Den støtte han mottok i de vestlige aviser og fra vestlige kolleger, var nok med på å forene kritikerne på Cuba, samtidig som det politiske aspekt ved saken

ble mere framtrepende. Da Padillo ble fengslet ble det sendt ut en deklarasjon fra 60 intellektuelle i Europa og USA med bl.a. Jean-Paul Sartre, Alberto Moravio, Carlos Fuentes som underskrivere. Og da

han tre uker senere slapp fri, og samtidig kom med en sterk selvkritikk, ble det sendt ut enda en deklarasjon som var meget skarp i kantene. Her ble hele prosessen mot Padillo sammenlignet med Stalin-tilståelsene fra 30-åra. Gruppen på 60, som forøvrig kalte seg «venner av Cuba», trakk saken ut til å gjelde andre grupper enn forfattere i sin kritikk av det som hadde skjedd;

«Den forakt for mennesket, som Padillo-affæren viser, opprører oss, ikke fordi det gjelder en forfatter, men fordi hvem som helst kamerat på Cuba - bonde, arbeider, tekniker eller intellektuell - kan bli offer for den samme voldelige og krenkende framferd. Vi vil at det kubanske revolusjon skal komme tilbake til det vi engang mente var en modell for sosialismen».

Etter disse hendelser ble debatten ennå skarper. Skillet gikk etterhvert ganske klart mellom Europa/USA på den

ene side, og de latin-amerikanske land på den andre side. På forfatterseminaret i Lahti i 1971 ble dette skillet svært klart. Forfatterne skulle diskutere forfatternes rolle i en verden med stadig økende konflikter, og man hadde ventet en debatt mellom de øst og vesteuropeiske forfattersynene. Men allerede etter første dag, da den engelske dramatikeren Arnold Wesker hadde berørt temaet Heberto Padillo, fikk konferansen et annet tema. Motsetningene mellom Europa og den tredje verden fikk dominere det videre forløp.

Og slik kunne Heberto Padillo, og den kritikk han utløste skaffe næring til store og viktige problemstillinger over hele forfatterverdenen og mellom de politiske ideologier, og den rolle kulturen spiller i de historiske faser.

I kveldens stykke nevnes Ezra Pound, og vi kan for Norges vedkommende føye til

Knut Hamsun. Med hvilken rett MÅTTE man, eller BURDE man sette inn forføyninger mot disse to. Hadde de begått noen STRAFFBAR handling, eller hva er moralsk straffbart, politisk straffbart eller litterært straffbart? Er litteraten eller kulturarbeideren OVERHØYET de politiske og moralske lover, eller under hvilket REGIME skal man tillate hva? Spørsmålene er mange, og svært vanskelige å komme med entydige svar på. Men at kultur er viktig, er det ihvertfall ingen grunn til å betvile. Det gir både de historiske kjennsgjerninger, og forhåpentligvis også kveldens stykke et bidrag til.

MUSIKKEN

All musikk som benyttes i kveldens forestilling har tilknytning til Latin-Amerika, og spenner fra eldre folkemusikk via komposisjoner fra mellomkrigstida og fram til våre dagers svingende rytmer.

Før pause høres følgende:

«Three Cuban Pieces» fra 1939
av William Russel

I Havannera

II Rhumba

III Tiempo de Son

«Two Ritmicas» fra 1930 av
Amadeo Roldan

I No.6 Tiempo de Rhumba

II No.5 Tiempo de Son

«Ausencia» og «Donde Estas,
Prenda Querida»

– to chilenske folkeviser arrangert og
framført av Violeta Parra.

I pausen:

Vientos del pueblo

– framfører musikk fra LP'en

«Vientos del pueblo»

Etter pause:

«Oriza» av Silvestre Mendez
framført av Ocho

«Toccata for Percussion instruments» fra 1942
av Carlos Chavez.

FORFULGTE FORFATTERE

AV JENS HARALD EILERTSEN

Å BLI FORFULGT for sine meninger, har vært forfatternes lodd opp igjennom historien. Vi har utførlig redegjort for Heberto Padillos skjebne i dette program, og på scenen utspilles kampen om Manuel Rosas videre skjebne.

Høyre eller venstrevridd. Forfattere har blitt og blir fortsatt idag forfulgt. Blant de mere kjente forfattere som har blitt utsatt for kritikk fra myndighetene er Ezra Pound og Knut Hamsun. Felles for de begge var deres uttrykte støtte til fascistene i mellomkrigstida og 2. verdenskrig, og videre felles skjebne var deres historie etter krigens slutt. Begge blei erklærte psykiatrisk syke og innsatt på mentalsykehus, men begge skrev store dikterverk etter dette. Pounds «Pisan Cantos» og Hamsuns «På Gjen-grodde Stier» inneholder noe av det ypperste disse store diktere har skrevet og skildret. Men kunne myndighetene gjøre noe annet?

Knut Hamsun, fotografert under rettsaken mot ham.

Og hva med alle de andre «myndigheter»? Forstår vi dem like godt? Eller forstår vi alltid forfatteren best? I lista på

neste side finner du navn som har vært fengslet/forfulgt opp gjennom tidene, fra de forskjellige kulturer og regimer.

Haroldo Conti (Argentina).
Forfatter som «forsvant» i
1976.

Vaclav Havel (Tsjekkoslova-
kia). Dramatiker som har sittet
inne to ganger. 4 måneder i
1977 for deltagelse i Charta
1977, og i 4 1/2 år fra 1979 for
arbeidet med beskyttelse av
demokratiske rettigheter.

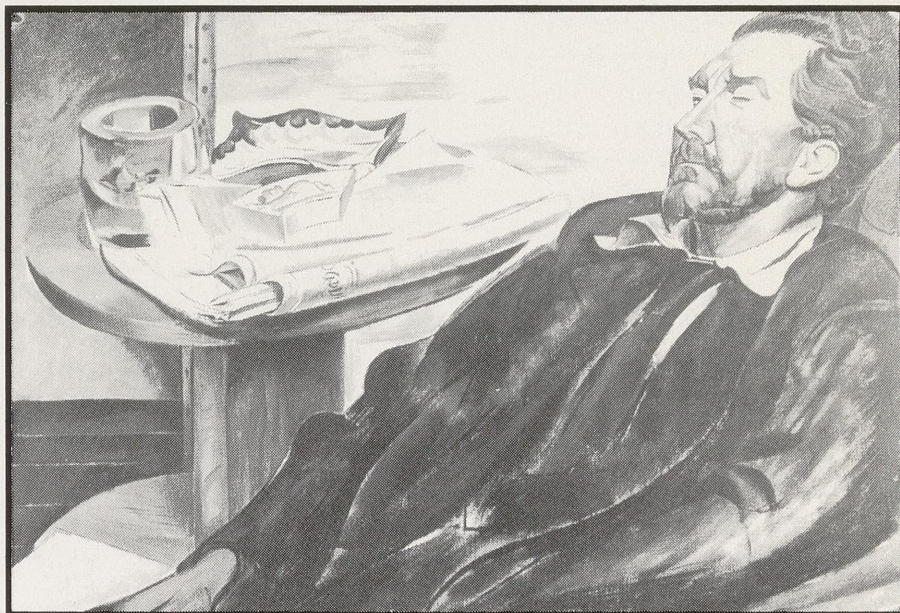
Wole Soyinka (Nigeria).
Dramatiker og poet som ble
fordømt og fengslet uten
rettsak i 1967. Frigitt i 1969.

Dashiell Hammett (USA).
Forfatter som fikk 5 måneders
fengsel i 1951 for å ha nektet å
oppgi oppholdstedet til fire
kommunistledere under
McCarthy perioden.

Irina Ratushniskaya (Sov-
jet). Poet og fysiker som ble
fengslet i 1983 for anti-sovje-
tisk agitasjon og propaganda.

Daniel Defoe (England).
Forfatter som ble fengslet og
satt i gapestokk for boka
«Shortest Way with dissenters»
i 1702.

Ismail Besicki (Tyrkia).

Ezra Pound, malt av Wyndham Lewis.

Skribent og sosiolog. Fikk i
1983 4 måneders fengsel for å
ha forulempet domstolene og
statens moralske lover.

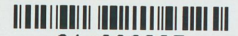
Osip Mandelstam (Sovjet).
Poet som i 1934 ble fengslet
pga. dikt som angivelig for-
dømte Stalin. Døde i transit-
leir i 1939.

Alaide Foppa (Guatemala).
Poet som «forsvant» i 1980.

Her stopper denne lista,
men den er mye, mye lenger.
Den det kan ihvertfall slås
fast at de som arbeider med de
skrevne ord, lett kan komme i
konflikter med sine myndighe-
ter, og da er veien til forføl-
gelse, fordømming, fengsling
og død, om ikke akkurat kort,
så ihvertfall absolutt en mulig-
het.

NESTE PÅ HÅLOGALAND TEATER

10 bud for forfattere : a

21g002995

SELV OM kveldens stykke bare spilles av mannlige skuespillere, så betyr ikke det at den kvinnelige delen av ensemblet ligger på latsida. Allerede 14. oktober har disse premiere på Lillescenen med stykket «Jorda e rund og andre historie» av Peter Bichsel. Stykket er en barne- og familie-

«JORDA E RUND og andre historie»

Av Peter Bichsel,
oversatt av Ola Moum og
Ragnar Olsen
Regi: Ola Moum
Scenografi: Ida Fredriksen
Premiere:
14. oktober på Lillescenen

forestilling mest for de mellom 9 og 14 år, og i høysete; Fantasien og fortellergleden.

9. desember har HT klart sin neste premiere. «Troll i eske» er et barnestykke for de aller minste (4- 9 år), med klovnier og hokus-pokus. Også dette førjulstilbudet til familier, blir spilt på Lillescenen.

«TROLL I ESKE»

Av Poul Maar,
oversatt av Margrethe Austad
Regi: Nils Johnson
Scenografi:
Hilde Skancke Pedersen
Premiere:
9. desember på Lillescenen

Neste produksjon blir vårens hovedoppsetting «Askepotts nye eventyr», en nordnorsk urpremiere, skrevet av Ragnhild Nilstun og Laila Stien. Denne skal ha premiere 18. februar i Storsalen, og blir også å se på turne hele våren. På turne skal også de to andre stykkene.

«ASKEPOTTS NYE EVENTYR»

Av Ragnhild Nilstun og
Laila Stien
Regi: Bente Lavik
Scenografi:
Hilde Skancke Pedersen
Premiere:
18. februar i Storsalen

HÅLOGALAND TEATER